

Весняна трилогія

Андрій Панів

1

Весна ще далеко була.
І тільки слабі мерехтіння
Її понад горами в далі
Про неї ще скрито звіщали,
Неначе крізь сон і маріння.
Весна ще далеко була.
Ніщо ще ніде не цвіло.
І вихри неслися тужливо,
Та й хмари тяглися юрбами,
Лиш деколи цвітними снами
Вставали привиддя шумливо.
Ніщо ще ніде не цвіло.
Та серце моє ожило!
Мов річка, звільнившись од льоду,
Мої почування проснулись
І знову піснями загули —
Нові, ще неznані ізроду, —
Бо серце моє ожило.

2

Мов дитятко, що, скупавшись у джерельці,
На сріблястий виходить на пісок, —
Виринають почування – по перельці
У гірлянду в'яжуться, у ланцюжок.
Знову повно в моїх грудях любих співів,
Наче би злетілись із садків пташки.
Та ще сумно і далеко дні щасливі,
Й у весни непевні і маленькі ще ніжки...

3

Блукаюся... голублюся
З житами серед нив...
То вийду з них, то згублюся...

Зі мною синегрив...
Прийдешнім чимсь клопочуться
І вітер і жита...
Шепочуться... Лоскочуться...
І де ж тут самота?
Жучок бринить над колосом,
Немов таємний маг...
Я йду і тихим голосом
Приспівую отак:
Блукаюся, голублюся
З житами серед нив...
І наче вперше люблюся,
І наче б ще не жив...